

J. D. ROBB

ΑΝΙΚΗΤΕΣ
ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Το μοιραίο δώρο της ομορφιάς
Λόρδος Βύρωνας

Κάνε με αθάνατο με ένα φιλί
Κρίστοφερ Μάρλοου

Ό να παντρευτεί έμοιαζε με φόνο. Η Ιβ ούτε καν είχε καταλάβει πώς συνέβη εξαρχής, παρόλο που ήταν αστυνομικός. Υπηρετούσε δέκα χρόνια στο Σώμα, ωστόσο πίστευε ακόμα ακράδαντα ότι οι αστυνομικοί δεν πρέπει να παντρεύονται. Πρέπει να μένουν ελεύθεροι και να αφοσιώνονται αποκλειστικά στη δουλειά τους. Θεωρούσε ότι δεν μπορούν να μοιράζουν τον χρόνο, την ενέργεια και τα συναισθήματά τους ανάμεσα στον νόμο –με όλα τα καλά και τα στραβά του– και την οικογένεια, με όλες τις απαιτήσεις και τις ιδιαιτερότητές της.

Και οι δύο καριέρες –απ' ό,τι είχε παρατηρήσει, ο γάμος ήταν κι αυτός δουλειά– είχαν τρελές απαιτήσεις και απαίσια ωράρια. Μπορεί να ήταν 2058, μια ένδοξη εποχή τεχνολογικής εξέλιξης, αλλά η έννοια του γάμου παρέμενε ίδια. Και η Ιβ τον έτρεμε.

Και να που τώρα, μέσα στο κατακαλόκαιρο, σε μια από τις σπάνιες και πολύτιμες μέρες της άδειάς της, ετοιμαζόταν να πάει για ψώνια. Έτρεμε από το άγχος.

Και δεν θα πήγαινε για οποιαδήποτε ψώνια, θύμισε στον εαυτό της, νιώθοντας έναν κόμπο στο στομάχι. Θα πήγαινε να διαλέξει νυφικό.

Σαφώς, είχε τρελαθεί.

Για όλο αυτό, φυσικά, έφταιγε ο Ρόαρκ. Την είχε βρει σε αδύναμη στιγμή. Σε μια στιγμή που και οι δύο αιμορραγούσαν τραυματισμένοι και ένιωθαν τυχεροί που ήταν ζωντανοί. Όταν ένας άντρας είναι αρκετά έξυπνος και ξέρει να διαλέγει τον σωστό χρόνο και τόπο για να κάνει πρόταση γάμου, η γυναίκα δεν έχει καμία ελπίδα.

Τουλάχιστον μια γυναίκα όπως η Ιβ Ντάλας.

«Μοιάζεις έτοιμη να αντιμετωπίσεις ολόκληρη συμμορία ναρκομανών».

Η Ιβ φόρεσε το παπούτσι της και τον κοίταξε. *Είναι υπερβολικά όμορφος*, συλλογίστηκε. Εγκληματικά όμορφος. Με δυνατό πρόσωπο, στόμα ποιητή, θανατηφόρα μπλε μάτια. Πλούσια μαύρη χαιίτη. Αν κατάφερνες να ξεκολλήσεις τα μάτια σου από το πρόσωπό του και να περάσεις στο υπόλοιπο σώμα, διαπίστωνες ότι ήταν εξίσου εντυπωσιακό. Και αν πρόσθετες και την ανεπαισθητη ιρλανδική προφορά του, τότε είχες το απόλυτο πακέτο.

«Αυτό που πρόκειται να αντιμετωπίσω είναι χειρότερο». Η Ιβ απογοητεύτηκε όταν άκουσε τον κλασιάρικο τόνο στη φωνή της. Δεν ήταν στον χαρακτήρα της να γκρινιάζει. Όμως, η αλήθεια ήταν ότι θα προτιμούσε χίλιες φορές να τα βάλει με ένα μαστουρωμένο πρεζόνι, παρά να ασχοληθεί με ποδόγυρους.

Ποδόγυρους, για όνομα του Θεού.

Συγκράτησε μια βλαστήμια και, στενεύοντας τα μάτια, τον είδε να διασχίζει τη μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Είχε έναν τρόπο να την κάνει να αισθάνεται ανόητη τις πιο αναπάντεχες στιγμές. Όπως τώρα, που ήρθε να καθίσει δίπλα της στο ψηλό, μεγάλο κρεβάτι που μοιράζονταν.

Την έπιασε απαλά από το πηγούνι. «Είμαι τρελά ερωτευμένος μαζί σου».

Ορίστε. Αυτός ο άντρας με τα αμαρτωλά μπλε μάτια, τη

δυνατή, υπέροχη, ραφαελική όψη καταραμένου αγγέλου, την αγαπούσε.

«Ρόαρκ». Προσπάθησε να μην αναστενάξει. Αν βρισκόταν αντιμέτωπη με ένα όπλο λείζερ στα χέρια ενός παρανοϊκού μεταλλαγμένου μισθοφόρου, κάτι που είχε ζήσει στο παρελθόν, θα ένιωθε λιγότερο φόβο απ' ό,τι τώρα, που βρισκόταν απέναντι σ' αυτό το δυνατό συναίσθημα. «Θα το κάνω. Είπα ότι θα το κάνω».

Εκείνος σήκωσε το ένα σκούρο φρύδι του και χαμογέλασε ειρωνικά. Αναρωτήθηκε πώς γινόταν να μην αντιλαμβάνεται τη γοητεία που του ασκούσε έτσι που καθόταν εκεί, αγχωμένη, με τα ανάκατα ξανθά μαλλιά της και τις λεπτές ρυτίδες ανάμεσα στα γεμάτα ανησυχία και αμφιβολία μεγάλα, μελιά μάτια της. «Αγαπημένη μου Ιβ». Τη φίλησε απαλά μία φορά στα σουφρωμένα χείλη της και μετά ξανά στο μικρό λακκάκι στο πιγούνι της. «Εγώ ποτέ δεν αμφέβαλλα». Όμως, στο παρελθόν αμφέβαλλε διαρκώς. «Έχω διάφορα να κάνω σήμερα. Χθες το βράδυ άργησες. Δεν πρόλαβα να σε ρωτήσω αν είχες κάποια σχέδια».

«Η παρακολούθηση για την υπόθεση Μπλάνς κράτησε μέχρι μετά τις τρεις το πρωί».

«Τον πιάσατε;»

«Έλεσε κατευθείαν στα χέρια μου. Μετά είχαμε μαραθώνιο με την ιατρική ομάδα». Χαμογέλασε, αλλά ήταν το χαμόγελο του κυνηγού, σκοτεινό και άγριο. «Ο μπάσταρδος δολοφόνος με ακολούθησε σαν να ήταν το προσωπικό μου ανδροειδές».

«Λουπόν». Τη χάιδεψε στον ώμο και σηκώθηκε. Κατέβηκε στην γκαρνταρόμπα και κοίταξε τα σακάκια του. «Και σήμερα; Έχεις να γράψεις αναφορές για τον φάκελο;»

«Σήμερα είμαι ελεύθερη».

«Αλήθεια;» Γύρισε ξανά προς το μέρος της, κρατώντας ένα

υπέροχο μεταξωτό σακάκι. «Μπορώ να αλλάξω το πρόγραμμά μου για το απόγευμα, αν θες».

Αυτό θα ήταν σαν ένας στρατηγός να άλλαζε το πρόγραμμα των επιθέσεών του, συλλογίστηκε η Ιβ. Στον κόσμο του Ρόαρκ, οι επιχειρήσεις ήταν ένας πολύπλοκος και κερδοφόρος πόλεμος. «Έχω πολλά να κάνω». Τα φρύδια της έσμιξαν πάλι πριν προλάβει να τα συγκρατήσει. «Ψώνια», μουρμούρισε. «Νυφικό».

Τότε χαμογέλασε εκείνος, γρήγορα, αβίαστα. Για την Ιβ, τέτοια σχέδια ήταν δήλωση αγάπης. «Γι' αυτό είσαι τσιτωμένη. Σου είπα ότι θα το φροντίσω εγώ».

«Θα διαλέξω εγώ το νυφικό μου. Και θα το αγοράσω εγώ. Δεν σε παντρεύομαι για τα λεφτά σου».

Υπέροχος και κομψός στο σακάκι που φόρεσε, συνέχισε να χαμογελάει. «Γιατί με παντρεύεσαι, υπαστυνόμε;» Τα φρύδια της έσμιξαν ακόμα περισσότερο, αλλά εκείνος ήταν, πάνω από όλα, πολύ υπομονετικός άνθρωπος. «Θες μερικές ιδέες;»

«Επειδή δεν δέχεσαι ποτέ το “όχι” για απάντηση». Σηκώθηκε, χώνοντας τα χέρια της στις μπροστινές τσέπες του τζιν της.

«Γι' αυτό παίρνεις μόνο μισό βαθμό. Προσπάθησε ξανά».

«Επειδή έχω τρελαθεί».

«Αυτή η απάντηση δεν είναι αρκετή για να κερδίσεις το ταξίδι για δύο στον Τροπικό Κόσμο του Άστρου 50».

Ένα διστακτικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της. «Γιατί ίσως σε αγαπάω».

«Ίσως». Ικανοποιημένος με αυτό, την πλησίασε και την έπιασε από τους καλοσχηματισμένους ώμους της. «Πόσο άσχημο μπορεί να είναι; Μπορείς να βάλεις μερικά προγράμματα αγορών στον υπολογιστή, να δεις δεκάδες νυφικά και να παραγγείλεις ό,τι σου αρέσει».

«Αυτό ήθελα να κάνω». Στριφογύρισε τα μάτια της. «Η Μείβις, όμως, έχει άλλη γνώμη».

«Η Μείβις». Αγχώθηκε λίγο. «Ιβ, πες μου ότι δεν θα πας για ψώνια με τη Μείβις».

Η αντίδρασή του της έφτιαξε λίγο τη διάθεση. «Έχει έναν φίλο σχεδιαστή».

«Ω, Θεέ μου».

«Λέει ότι είναι καλός. Θέλει μόνο μια ευκαιρία για να φτιάξει όνομα. Έχει ένα μαγαζάκι στο Σόχο».

«Πάμε να κλεφτούμε. Τώρα. Μια χαρά είσαι».

Η Ιβ χαμογέλασε πλατιά. «Φοβάσαι;»

«Τρέμω».

«Ωραία. Κι εγώ το ίδιο». Ικανοποιημένη που ένιωθαν το ίδιο, έσκυψε και τον φίλησε. «Για τις επόμενες εβδομάδες θα ανησυχείς για το τι θα φοράω τη μεγάλη μέρα. Πρέπει να φύγω». Του χάιδεψε το μάγουλο. «Έχουμε ραντεβού σε είκοσι λεπτά».

«Ιβ». Ο Ρόαρκ την έπιασε από το χέρι. «Μην κάνεις καμιά τρέλα, εντάξει;»

Η Ιβ ελευθέρωσε το χέρι της. «Υπάρχει μεγαλύτερη τρέλα από το ότι παντρεύομαι;»

Η Ιβ ήλπιζε ότι ο Ρόαρκ θα καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα όλη μέρα μετά από αυτό. Η ιδέα του γάμου τη φόβιζε, αλλά η γαμήλια τελετή, τα ρούχα, τα λουλούδια, η μουσική, οι καλεσμένοι ήταν ο απόλυτος τρόμος.

Έστριψε στη Δεξ προς το κέντρο, βρίζοντας έναν πλανόδιο πωλητή που πέρασε στη λωρίδα της. Η παράβαση ήταν από μόνη της αρκετά σοβαρή, αλλά η μπόχα από τα σχεδόν καμένα λουκάνικα σόγιας τής έκατσε στο στομάχι βαριά σαν μολύβι.

Ο οδηγός του ταξί πίσω της άρχισε να βρίζει από το μεγάφωνό του, δημιουργώντας τρομερή ηχορύπανση. Κάτι τουρίστες, φορτωμένοι με κάμερες, ηλεκτρονικούς χάρτες και κιάλια, κοιτούσαν σαν χαμένοι το μποτιλιάρισμα που επικρατούσε γύρω τους. Η Ιβ είδε έναν πορτοφολά να στριμώχνεται σβέλτα ανάμεσά τους και κούνησε το κεφάλι.

Όταν θα γυρνούσαν στο ξενοδοχείο τους, θα διαπίστωναν ότι ήταν φτωχότεροι κατά αρκετά πιστωτικά κουπόνια. Αν είχε τον χρόνο και τη δυνατότητα να σταματήσει κάπου το αυτοκίνητο, μπορεί να είχε κυνηγήσει τον κλέφτη. Όμως εκείνος χάθηκε μέσα στο πλήθος και, μέχρι η Ιβ να ανοιγοκλείσει τα μάτια, είχε φτάσει με τα ιπτάμενα πατίνια του στο επόμενο τετράγωνο.

Αυτή είναι η Νέα Υόρκη, συλλογίστηκε μειδιώντας. Εδώ ζεις με δική σου ευθύνη.

Λάτρευε το πλήθος, τον θόρυβο, τους γρήγορους ρυθμούς της. Σπάνια ήσουν μόνος και ποτέ δεν βρισκόσουν πολύ κοντά σε κάποιον. Γι' αυτό είχε έρθει εδώ πριν από τόσα χρόνια.

Όχι, δεν ήταν κοινωνική, αλλά οι μεγάλοι χώροι και η μεγάλη απομόνωση της προκαλούσαν άγχος.

Είχε έρθει στη Νέα Υόρκη για να γίνει αστυνομικός, επειδή πίστευε στην τάξη, την είχε ανάγκη για να επιβιώνει. Δεν μπορούσε να αλλάξει τα δυστυχημένα παιδικά χρόνια της και την κακοποίηση που είχε υποστεί, όλα τα κενά σημεία και όλες τις σκοτεινές γωνιές τους. Εκείνη, όμως, είχε αλλάξει. Είχε πάρει τον έλεγχο, είχε γίνει ο άνθρωπος που κάποια ανώνυμη κοινωνική λειτουργός είχε ονομάσει Ιβ Ντάλας.

Τώρα άλλαζε πάλι. Σε λίγες εβδομάδες δεν θα ήταν μόνο η Ιβ Ντάλας, υπαστυνόμος του Εγκληματολογικού. Θα ήταν η γυναίκα του Ρόαρκ. Το πώς θα κατάφερνε να αντεπεξέλθει και

στους δύο ρόλους αποτελούσε για εκείνη μεγαλύτερο μυστήριο από κάθε υπόθεση που είχε καταλήξει στο γραφείο της.

Κανένας από τους δύο δεν ήξερε τι σημαίνει οικογένεια, να έχεις οικογένεια, να δημιουργείς οικογένεια. Μόνο βία, κακοποίηση και εγκατάλειψη είχαν γνωρίσει. Αναρωτήθηκε αν αυτός ήταν ο λόγος που είχαν καταλήξει μαζί. Και οι δύο καταλάβαιναν τι σήμαινε να μην έχεις τίποτα, να μην είσαι τίποτα, να γνωρίζεις μόνο τον φόβο, την πείνα και την απελπισία. Και οι δύο είχαν αναγεννηθεί.

Μήπως τους ένωνε η αμοιβαία ανάγκη; Η ανάγκη για σεξ, για έρωτα και η ένωση δύο ανθρώπων που της έμοιαζε αδύνατη πριν γνωρίσει τον Ρόαρκ;

Να μια καλή ερώτηση για τη δρα Μίρα, συλλογίστηκε, φέρνοντας στο μυαλό της την ψυχίατρο της αστυνομίας που συμβουλευόταν συχνά.

Προς το παρόν, όμως, η Ιβ αποφάσισε ότι δεν θα σκεφτόταν ούτε το μέλλον ούτε το παρελθόν. Αρκετά πολύπλοκο ήταν το παρόν.

Τρία τετράγωνα από την οδό Γκριν, η τύχη τής χαμογέλασε και στριμώχτηκε σε μια θέση στάθμευσης. Έψαξε στις τσέπες της, βρήκε τα κέρματα που απαιτούσε το παρκόμετρο με τους ηλίθιους και στατικούς ήχους του και έριξε αρκετά για δύο ώρες.

Αν της έπαιρνε περισσότερη ώρα το παρκάρισμα, θα κατέληγε στο τρελάδικο και η κλήση θα ήταν το τελευταίο που θα την απασχολούσε.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε γύρω της την περιοχή. Δεν πήγαινε συχνά τόσο μακριά, στο κέντρο της πόλης. Φόνοι γίνονταν παντού, αλλά το Σόχο ήταν μια καλλιτεχνική γειτονιά για νέους και επαναστάτες που συνήθως συζητούσαν τις διαφωνίες τους πάνω από ποτήρια φθηνό κρασί ή φλιτζάνια δυνατού καφέ.

Αυτή τη στιγμή, το Σόχο είχε όλα τα χρώματα του καλοκαιριού. Πλανόδιοι ανθοπώλες κυκλοφορούσαν με τα καροτσάκια τους ξέχειλα από κόκκινα, ροζ και ριγέ υβριδικά τριαντάφυλλα. Ο δρόμος έσφυζε από ζωή και η ατμόσφαιρα παλλόταν από ζωντάνια. Οι πεζοί περπατούσαν κυρίως στα γραφικά πεζοδρόμια, στους κυλιόμενους διαδρόμους, αλλά και στη μέση των δρόμων. Οι γυναίκες φορούσαν κυματιστά φορέματα, τελευταία μόδα από την Ευρώπη, και σιλάτα σανδάλια, μαντίλια και φανταχτερές κορδέλες που κυμάτιζαν στις πλάτες τους.

Ζωγράφοι διαλαλούσαν τα έργα τους σε διάφορες γωνιές και μπροστά από βιτρίνες καταστημάτων, και ανταγωνίζονταν τους μικροπωλητές με τα φρούτα, το παγωμένο γιαούρτι ή τους φυσικούς χυμούς λαχανικών.

Μέλη των Αγνών, αναπόσπαστο κομμάτι του Σόχο, περπατούσαν σαν να γλιστρούσαν μέσα στους κατάλευκους μανδύες τους, με μάτια λαμπερά και κεφάλια ξυρισμένα. Η Ιβ έδωσε σε έναν ευγενικό ζητιάνο μερικά κέρματα και ανταμείφθηκε με ένα γλυκό χαμόγελο και ένα γυαλιστερό βότσαλο.

«Αγνή αγάπη», της είπε ο ακόλουθος. «Αγνή χαρά».

«Ναι, σωστά», μουρμούρισε η Ιβ προσπερνώντας τον.

Έπρεπε να γυρίσει προς τα πίσω για να βρει το μαγαζί του Λεονάρντο. Ο ανερχόμενος σχεδιαστής βρισκόταν σε ένα λοφτί στον τρίτο όροφο. Η βιτρίνα που κοιτούσε στον δρόμο ήταν γεμάτη δημιουργίες, χρώματα και σχέδια που έκαναν την Ιβ να ξεροκαταπεί νευρικά. Το δικό της γούστο ήταν απλό. Βαρετό, όπως έλεγε η Μείβις.

Μόλις κοίταξε καλύτερα, διαπίστωσε ότι το γούστο του Λεονάρντο δεν ήταν τίποτα από τα δύο.

Ο κόμπος στο στομάχι της επέστρεψε εκδικητικά δριμύτερος καθώς κοιτούσε τα εκθέματα της βιτρίνας με τα φτερά και τις

χάντρες, και τις βαμμένες ολόσωμες στολές από λάτεξ. Όσο κι αν πέθαινε να δει τη φάτσα του Ρόαρκ, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να παντρευτεί φορώντας φωσφοριζέ λάτεξ.

Και υπήρχαν κι άλλα, πολλά περισσότερα. Προφανώς, ο Λεονάρντο πίστευε στην υπερβολική διαφήμιση. Το κεντρικό κομμάτι του το φορούσε ένα λευκό σαν φάντασμα απρόσωπο μοντέλο, που ήταν τυλιγμένο μέσα σε αμέτρητα διάφανα μαντίλια που λαμπύριζαν τόσο έντονα, ώστε το ύφασμα έμοιαζε ζωντανό.

Η Ιβ ανατρίχιασε.

Ναι, καλά, συλλογίστηκε. Ούτε με σφαίρες. Γύρισε έτοιμη να το βάλει στα πόδια, αλλά δυστυχώς έπεσε πάνω στη Μείβις.

«Τα ρούχα του είναι ψυχρά». Η Μείβις πέρασε φιλικά αλλά σταθερά το χέρι της γύρω από τη μέση της Ιβ και κοίταξε ονειροπόλα τη βιτρίνα.

«Κοίτα, Μείβις...»

«Και είναι τρομερά δημιουργικός. Τον έχω δει να σκισάρει δημιουργίες στην οθόνη. Είναι τελείως τρελό».

«Ναι, τρελό. Σκεφτόμουν...»

«Κατανοεί την ψυχή σου σε βάθος», συνέχισε η Μείβις. Γνώριζε πολύ καλά την Ιβ και ήξερε ότι η φίλη της ήταν έτοιμη να το βάλει στα πόδια. Η Μείβις Φρίστοουν, λυγερόκορμη σαν νεράιδα μέσα στη λευκόχρυση ολόσωμη φόρμα της και πάνω στις δωδεκάποντες πλατφόρμες της, τίναξε τη μαύρη σγουρή χαιτή της με τις λευκές ανταύγειες, ζύγιασε την αντίπαλό της και χαμογέλασε. «Θα σε κάνει την πιο συγκλονιστική νύφη της Νέας Υόρκης».

«Μείβις». Η Ιβ στένεψε τα μάτια προσπαθώντας να κερδίσει λίγο περισσότερο χρόνο. «Θέλω απλώς κάτι που δεν θα με κάνει σούργελο».

Η Μείβις χαμογέλασε πλατιά και το καινούριο τατουάζ με τη φτερωτή καρδιά στο μπράτσο της φάνηκε να φτερουγίζει

καθώς έφερνε το χέρι της στο στήθος της. «Ντάλας, έχε μου εμπιστοσύνη».

«Όχι», ειπε η Ιβ, ακόμα κι όταν η Μείβις την τράβηξε πίσω στο πεζοδρόμιο. «Το εννοώ, Μείβις. Απλώς θα παραγγειλω κάτι από αλλού».

«Πάνω απ' το πτώμα μου», μουρμούρισε η Μείβις τραβολογώντας την Ιβ προς την είσοδο. «Το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να ρίξεις μια ματιά, να του μιλήσεις. Να του δώσεις μια ευκαιρία». Σούφρωσε το κάτω χείλος της που, βαμμένο κατακόκκινο, αποτελούσε ένα εκπληκτικό όπλο. «Μη γίνεσαι σπαστικά, Ντάλας».

«Τέλος πάντων, αφού ήρθα που ήρθα».

Ακτινοβολώντας θριαμβευτικά, η Μείβις πήγε χοροπηδώντας μέχρι την κάμερα ασφαλείας. «Μείβις Φρίστοουν και Ιβ Ντάλας, για τον Λεονάρντο».

Η πόρτα της εισόδου άνοιξε με μια δυνατή κλαγγή. Η Μείβις προχώρησε προς το παλιό σιδερένιο ασανσέρ. «Αυτό το μέρος είναι πολύ ρετρό. Πιστεύω πως ο Λεονάρντο μπορεί να μείνει εδώ ακόμα κι αφού γίνει γνωστός. Ξέρεις πώς είναι αυτοί οι εκκεντρικοί καλλιτέχνες».

«Σωστά». Η Ιβ έκλεισε τα μάτια και προσευχήθηκε όσο το ασανσέρ ανέβαινε αγκομαχώντας. Μετά θα κατέβαινε σίγουρα από τη σκάλα.

«Λουπόν, τώρα σε παρακαλώ να είσαι ανοιχτόμυαλη», τη διέταξε η Μείβις, «και άσε τον Λεονάρντο να σε φροντίσει. Αγάπη μου!» Βγήκε από το μικροσκοπικό ασανσέρ με έναν αέρα αποφασιστικότητας και πέρασε μέσα στο πολύχρωμο χάος του ατελιέ. Η Ιβ δεν μπόρεσε να μην τη θαυμάσει.

«Μείβις, περισσότεράκι μου».

Η Ιβ τα έχασε. Ο σχεδιαστής ήταν δύο μέτρα ψηλός και

θεόρατος. Από τον αμάνικο μανδύα του, που συνδύαζε όλα τα χρώματα της αρειανής δύσης, ξεπρόβαλλαν δύο τεράστιοι, φουσκωτοί δικέφαλοι. Το πρόσωπό του ήταν πλατύ σαν το φεγγάρι και η μπρούντζινη επιδερμίδα του λεία και αφεγάδιαστη. Είχε ένα μικρό, λαμπερό στρασάκι δίπλα στο εκτυφλωτικό χαμόγελό του και μάτια σαν χρυσά νομίσματα.

Σήκωσε τη Μείβις στην αγκαλιά του και την έκανε μια γρήγορη και κομψή στροφή. Και τη φίλησε παρατεταμένα, παθιασμένα, με έναν τρόπο που έδειξε στην Ιβ ότι οι δυο τους μοιράζονταν πολλά περισσότερα από την αγάπη για τη μόδα και την τέχνη.

«Λεονάρντο». Χαμογελώντας σαν ονειροπαρμένη, η Μείβις πέρασε τα βαμμένα χρυσά ακροδάχτυλά της μέσα στις μακριές σφιχτές μπούκλες του.

«Κουκλίτσα μου».

Η Ιβ προσπάθησε να μη γελάσει, στριφογύρισε όμως τα μάτια. Την είχε πατήσει. Η Μείβις ήταν πάλι ερωτευμένη.

«Τα μαλλιά σου είναι συγκλονιστικά». Ο Λεονάρντο πέρασε τρυφερά τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλά του μέσα στα ριγέ μαλλιά της Μείβις.

«Ευχόμουν να σου αρέσουν. Αυτή...» έκανε μια δραματική παύση, σαν να επρόκειτο να του συστήσει καμιά διασημότητα, «είναι η Ντάλας».

«Α, μάλιστα, η νύφη. Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, υπαστυνόμω Ντάλας». Με το ένα χέρι του να κρατάει τη Μείβις από τη μέση, άπλωσε το άλλο για να κάνει χειραψία με την Ιβ. «Η Μείβις μου έχει πει πολλά για σένα».

«Ναι». Η Ιβ κοίταξε λοξά τη φίλη της. «Για σένα, πάλι, δεν μου είπε τίποτα».

Ο Λεονάρντο γέλασε, ένα βροντερό γέλιο που έκανε τα αφτιά

της Ιβ να βουίξουν. «Το περιστεράκι μου είναι μυστικοπαθές. Αναφυκτικά», αναφώνησε, κάνοντας μεταβολή αναπάντεχα κομπιά μέσα σε ένα πολύχρωμο σύννεφο.

«Δεν είναι υπέροχος;» ψιθύρισε η Μείβις, με μάτια θολά από έρωτα.

«Το κάνετε».

«Δεν θα πιστέψεις πόσο... επινοητικός είναι. Πόσο...» Η Μείβις αναστέναξε και έφερε το χέρι στο στήθος της. «Ο άνθρωπος είναι καλλιτέχνης του έρωτα».

«Να μου λείπουν οι λεπτομέρειες». Η Ιβ έσμιξε τα φρύδια και κοίταξε γύρω της το δωμάτιο.

Ήταν μεγάλο, ψηλοτάβανο και γεμάτο υφάσματα. Φούξια ουράνια τόξα, εβένινοι καταρράκτες, κτρινοπράσινα νερά έσταζαν από το ταβάνι, στους τοίχους, πάνω στα τραπέζια και στις πολυθρόνες.

«Χριστέ μου», ήταν το μόνο που κατάφερε να ψελλίσει.

Παντού υπήρχαν σωροί από μπολ και δίσκους με γυαλιστερά μαντίλια, ταινίες και κουμπιά. Κορδέλες, ζώνες, καπέλα και πέπλα ήταν στριμωγμένα ανάμεσα σε μισοτελειωμένες δημιουργίες από λαμπερά υφάσματα και κορμάκια κεντημένα με στρας. Ο χώρος μύριζε λιβάνι και λουλούδια.

Τρομοκρατήθηκε.

Λίγο χλωμή πια, η Ιβ έκανε μεταβολή. «Μείβις, σ' αγαπώ. Μπορεί να μη σ' το έχω ξαναπει, αλλά σ' αγαπώ. Και τώρα φεύγω».

«Ντάλας». Η Μείβις την άρπαξε από το μπράτσο χασκογελώντας. Για τόσο μικροκαμωμένη γυναίκα ήταν απίστευτα δυνατή. «Χαλάρωσε. Πάρε μια ανάσα. Σου υπόσχομαι ότι ο Λεονάρντο θα σε φτιάξει».

«Αυτό ακριβώς φοβάμαι, Μείβις. Πολύ το φοβάμαι».

«Τοσί με λεμόνι, παγωμένο», ανακοίνωσε μελωδικά ο Λεονάρντο, που εμφανίστηκε πίσω από μια σατέν κουρτίνα με έναν

δίσκο με ποτήρια. «Παρακαλώ, παρακαλώ, κάθισε. Πρώτα θα χαλαρώσουμε, θα γνωριστούμε».

Με το ένα μάτι στην πόρτα, η Ιβ προχώρησε διστακτικά προς μια καρέκλα. «Κοίτα, Λεονάρντο, η Μείβις μάλλον δεν σου εξήγησε καλά τα πράματα. Βλέπεις, εγώ είμαι...»

«Ντετέκτιβ του Εγκληματολογικού. Έχω διαβάσει για σένα», είπε απαλά ο Λεονάρντο, πηγαίνοντας να καθίσει σε έναν καναπέ με τη Μείβις σχεδόν στην αγκαλιά του. «Η τελευταία υπόθεσή σου απασχόλησε πολύ τα μέσα. Πρέπει να ομολογήσω πως εντυπωσιάστηκα. Λύνεις γρίφους, υπαστυνόμω, όπως κι εγώ».

Η Ιβ ήπιε λίγο τσάι και εξεπλάγη από τη νοστιμιά του. «Λύνεις γρίφους;»

«Φυσικά. Βλέπω μια γυναίκα και φαντάζομαι πώς θα ήθελα να τη δω ντυμένη. Μετά πρέπει να ανακαλύψω ποια είναι, τι είναι, πώς ζει. Ποιες είναι οι ελπίδες της, οι φαντασιώσεις της, ποια τα όνειρα για τον εαυτό της; Έπειτα συναρμολογώ όλα αυτά και δημιουργώ το λουκ. Την εικόνα. Στην αρχή, η γυναίκα είναι ένα μυστήριο που πρέπει να λύσω».

Η Μείβις αναστέναξε ξεδιάντροπα. «Δεν είναι υπέροχος, Ντάλας;»

Ο Λεονάρντο χασκογέλασε και έτριψε τη μύτη του στο αφτί της. «Η φίλη σου ανησυχεί, περιστεράκι μου. Νομίζει ότι θα την τυλίξω μέσα σε ροζ ηλεκτρικά υφάσματα και πούλιες».

«Υπέροχο μου ακούγεται».

«Για σένα». Κοίταξε ξανά την Ιβ χαμογελώντας. «Παντρεύεσαι, λοιπόν, τον μεγάλο και τρανό Ρόαρκ».

«Έτσι φαίνεται», μουρμούρισε η Ιβ.

«Τον γνώρισες σε μια υπόθεση. Στην υπόθεση ΝτεΜπλάς, σωστά; Και τον ξελόγιασες με τα μελιά μάτια σου και το σοβαρό χαμόγελό σου».

«Δεν θα έλεγα πως...»

«Είμαι σίγουρος», συνέχισε ο Λεονάρντο, «γιατί δεν βλέπεις τον εαυτό σου όπως σε βλέπει εκείνος. Ή εγώ. Δυνατή, γενναία, προβληματισμένη, εξαρτημένη».

«Σχεδιαστής είσαι ή ψυχολόγος;» ρώτησε η Ιβ.

«Δεν γίνεται να είσαι το ένα δίχως το άλλο. Πες μου, υπαστυνόμε, πώς σε κέρδισε ο Ρόαρκ;»

«Δεν είμαι έπαθλο», είπε απότομα εκείνη, αφήνοντας το ποτήρι της στην άκρη.

«Υπέροχα». Χτύπησε παλαμάκια και φάνηκε έτοιμος να κλάψει. «Φλογερή και ανεξάρτητη, και λίγο φοβισμένη. Θα γίνεις εκθαμβωτική νύφη. Δουλειά τώρα». Σηκώθηκε. «Έλα μαζί μου».

Η Ιβ σηκώθηκε. «Άκου, είναι κρίμα να σπαταλάμε τον χρόνο και των δυο μας. Απλώς θα...»

«Έλα μαζί μου», είπε ξανά, πιάνοντάς την από το χέρι.

«Δώσ' του μια ευκαιρία, Ιβ».

Για χάρη της Μείβις, άφησε τον Λεονάρντο να την οδηγήσει μέσα σε έναν λαβύρινθο από υφασμάτινους καταρράκτες σε ένα εξίσου χασοκό εργαστήριο στην άλλη άκρη του λοφτ.

Ο υπολογιστής που είδε εκεί την έκανε να νιώσει λίγο καλύτερα. Αυτά τα μαραφέτια τα καταλάβαινε. Τα σχέδια, όμως, που είχε φτιάξει, τα οποία ήταν καρφίτσωμένα και κολλημένα σε κάθε σπιθαμή του χώρου, έκαναν την καρδιά της να βουλιάζει.

Το φούξια και οι πούλιες ήταν όαση μπροστά σε αυτά.

Τα μοντέλα με τα υπερβολικά μακρουλά σώματα ήταν σαν μεταλλαγμένα. Κάποια φορούσαν φτερά και πούπουλα, άλλα στρας. Μερικά φορούσαν πράγματα που θα μπορούσαν να ήταν ρούχα, αλλά σε τόσο εξωφρενικό στιλ –μυτερούς γιακάδες, υπερμεγέθεις φούστες, ολόσωμες φόρμες κολλητές σαν δεύτερο δέρμα– που έμοιαζαν με αποκριατική παρέλαση.

«Δείγματα για την πρώτη επίδειξή μου. Η μόδα στην υψηλή ραπτική είναι μια διαστρέβλωση της πραγματικότητας, βλέπεις. Χαρακτηρίζεται από το τολμηρό, το μοναδικό, το αδύνατο».

«Τα λατρεύω».

Η Ιβ κοίταξε τη Μείβις σουφρώνοντας τα χείλη και σταυρώνοντας τα χέρια. «Πρόκειται για μια μικρή, απλή τελετή στο σπίτι».

«Χμμ...» Ο Λεονάρντο είχε ήδη πάει στον υπολογιστή του και πληκτρολόγησε με εντυπωσιακή δεξιότητα. «Τώρα αυτό...» Εμφάνισε μια εικόνα που έκανε το αίμα της Ιβ να παγώσει.

Το φόρεμα είχε χρώμα ούρων και από τη λαιμόκοψη μέχρι το μυτερό στρίφωμα ήταν γεμάτο φραμπαλάδες στο χρώμα της λάσπης, από τους οποίους κρέμονταν πετράδια στο μέγεθος παιδικής γροθιάς. Τα μανίκια ήταν τόσο στενά, που η Ιβ ήταν σίγουρη πως θα έκοβαν την κυκλοφορία του αίματος σε όποια το φορούσε.

Η εικόνα γύρισε και είδε το πίσω μέρος, μια πλάτη που κατέβαινε πιο χαμηλά από τη μέση και ήταν γεμάτη απαλά φτερά.

«...εννοείται πως δεν είναι για σένα», ολοκλήρωσε ο Λεονάρντο και γέλασε βροντερά βλέποντας το κατάγλωμο πρόσωπο της Ιβ. «Ζητώ συγγνώμη. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ. Για σένα... κάτι πιο απλό, καταλαβαίνεις. Στενό, μακρύ, σκέτο. Μια γραμμή. Όχι πολύ λεπτεπίλεπτο».

Συνέχισε να μιλάει όσο δούλευε. Στην οθόνη άρχισαν να εμφανίζονται γραμμές και σχήματα. Η Ιβ παρακολουθούσε με τα χέρια χωμένα στις τσέπες.

Έδειχνε τόσο εύκολο, συλλογίστηκε η Ιβ. Μακριές γραμμές, ανεπαίσθητες λεπτομέρειες στο κορμάκι, μανίκια με απαλά στρογγυλεμένα τελειώματα που κατέληγαν χαμηλά στα χέρια. Εξακολουθώντας να είναι αμήχανη, περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή θα άρχιζε να προσθέτει τις γαρνιτούρες.

«Φυσικά θα το πειράξουμε λιγάκι», είτε αφηρημένα και γύρισε πάλι την εικόνα για να δείξει μια πλάτη εξίσου υπέροχη και κομψή με την μπροστινή όψη, με ένα σκίσιμο στα γόνατα. «Δεν θα ήθελες μακρύ πέπλο».

«Πέπλο;»

«Όχι». Χαμογέλασε και την κοίταξε. «Δεν θα το ήθελες. Μια κορδέλα. Στα μαλλιά σου».

Συνηθισμένη στα υποτιμητικά σχόλια, η Ιβ πέρασε τα δάχτυλά της μέσα από τα μαλλιά της. «Μπορώ να τα καλύψω, αν πρέπει».

«Όχι, όχι, όχι. Σου πάνε».

«Αλήθεια;» είπε, μην πιστεύοντας στ' αφτιά της.

«Αλήθεια. Χρειάζονται λίγο σουλούπωμα, βέβαια. Ξέρω κάποια...» Τίναξε το χέρι του για να δείξει ότι δεν ήταν της παρούσης. «Όμως το χρώμα, όλες αυτές οι καστανόχρυσες ανταύγειες και το κοντό, ατίθασο στιλ σου πάνε πολύ. Μια δυο ψαλιδιές χρειάζονται». Την κοίταξε στενεύοντας τα μάτια. «Όχι, κορδέλα με τίποτα, ούτε πέπλο. Το πρόσωπό σου αρκεί. Τώρα, χρώμα και ύφασμα. Πρέπει να είναι σατέν, βαρύ». Έκανε μια ανεπαίσθητη γκριμάτσα. «Η Μείβις μου είπε ότι δεν θα πληρώσει ο Ρόαρκ».

Η Ιβ κορδώθηκε. «Δικό μου νυφικό είναι».

«Είναι ανένδοτη», είπε η Μείβις. «Λες και θα πέσει έξω ο Ρόαρκ με μερικές χιλιάδες λιγότερα δολάρια».

«Δεν είναι αυτό το θέμα...»

«Όχι, πράγματι δεν είναι». Ο Λεονάρντο χαμογέλασε ξανά. «Λοιπόν, θα τα καταφέρουμε. Χρώμα; Δεν θα ήθελα λευκό, είναι πολύ σκληρό για την επιδερμίδα σου».

Σουφρώνοντας τα χείλη, πήγε στο χρωματολόγιο και άρχισε να πειραματίζεται. Παραδόξως εντυπωσιασμένη, η Ιβ είδε το σκίτσο να μεταμορφώνεται από κατάλευκο σε κρεμ, σε γαλάζιο,

σε ζωηρό πράσινο και σε κάθε χρώμα του ουράνιου τόξου. Παρόλο που η Μείβις ενθουσιαζόταν με διάφορες επιλογές, εκείνος κουνούσε μόνο το κεφάλι του.

Σταμάτησε στο μπρονζέ.

«Αυτό. Μα, ναι. Η επιδερμίδα σου, τα μάτια σου, τα μαλλιά σου. Θα είσαι εκθαμβωτική, μαγευτική, θεά. Θα χρειαστείς, βέβαια, και ένα κολιέ, τουλάχιστον εβδομήντα πόντους μακρύ. Ακόμα καλύτερα, δύο μήκη, ένα εξήντα κι ένα ογδόντα πόντους. Από χαλκό, θα έλεγα, με χρωματιστούς πολύτιμους λίθους. Ρουμπίνια, σιτρίν, όνυχα. Ναι, ναι, και κόκκινο κουάρτς, ίσως και λίγη τουρμαλίνη. Για τα αξεσουάρ θα μιλήσεις στον Ρόαρκ».

Η Ιβ ποτέ δεν ασχολούνταν ιδιαίτερα με τα ρούχα, αλλά έπιασε τον εαυτό της να ανυπομονεί. «Είναι πανέμορφο», είπε επιφυλακτικά, υπολογίζοντας τις οικονομίες της. «Απλώς δεν είμαι σίγουρη. Ξέρεις, το σατέν... μου πέφτει λίγο ακριβό».

«Το νυφικό θα είναι δώρο με αντάλλαγμα μια υπόσχεση». Την είδε να παίρνει επιφυλακτικό ύφος και χαμογέλασε. «Θα μου επιτρέψεις να σχεδιάσω το φόρεμα της Μείβις και θα βάλεις τις δημιουργίες μου στην γκαρνταρόμπα σου».

«Δεν είχα σκοπό ν' αλλάξω γκαρνταρόμπα. Έχω ρούχα».

«Η υπαστυνόμος Ντάλας είναι αυτή που έχει ρούχα», τη διόρθωσε. «Η σύντροφος της ζωής του Ρόαρκ χρειάζεται άλλα».

«Θα μπορούσα να συμφωνήσω». Ήθελε πολύ το καταραμένο νυφικό, συνειδητοποίησε. Το ένιωθε.

«Υπέροχα. Γδύσου».

Τινάχτηκε σαν ελατήριο σ' αυτή την προσαγή. «Άκου να σου πω, φίλε...»

«Για τα μέτρα», βιάστηκε να προσθέσει ο Λεονάρντο. Μπροστά στο βλέμμα της σηκώθηκε και οπισθοχώρησε. Ήταν λάτρης των γυναικών και κατανοούσε την οργή τους. Με άλλα λόγια, τις

φοβόταν. «Φαντάσου πως είμαι ο γιατρός σου. Δεν μπορώ να σχεδιάσω σωστά το νυφικό, αν δεν δω το σώμα σου. Είμαι καλλιτέχνης και τζέντλεμαν», είπε με αξιοπρέπεια. «Αλλά, αν νιώθεις άβολα, μπορεί να μείνει η Μείβις».

Η Ιβ έγειρε λοξά το κεφάλι. «Σε βάζω εύκολα κάτω, φίλε. Αν παρεκτραπείς, αν έστω το σκεφτείς, θα το διαπιστώσεις και μόνος σου».

«Είμαι σίγουρος». Πήρε προσεκτικά στα χέρια του μια συσκευή. «Το σκάνερ μου», εξήγησε. «Θα σε μετρήσει με μεγάλη ακρίβεια. Αλλά πρέπει να είσαι γυμνή για να πάρει σωστά τα μέτρα».

«Κόψε τα γέλια, Μείβις. Άντε να μας φέρεις λίγο τσάι ακόμα».

«Βεβαίως. Εγώ, άλλωστε, σε έχω δει γυμνή». Έστειλε μερικά φιλά στον Λεονάρντο και έφυγε.

«Έχω κι άλλες ιδέες... για τα ρούχα», είπε ο Λεονάρντο, όταν είδε την Ιβ να στενεύει τα μάτια της. «Για βραδινά και καθημερινά, επίσημα και σπορ. Πού θα πάτε ταξίδι του μέλιτος;»

«Δεν ξέρω. Δεν το έχω σκεφτεί». Παραιτημένη, έβγαλε τα παπούτσια της και ξεκούμπωσε το τζιν της.

«Άρα ο Ρόαρκ θα σου κάνει έκπληξη. Υπολογιστή, δημιουργία αρχείου, Ντάλας, πρώτο αρχείο, μέτρα, ύψος και βάρος». Μόλις έβγαλε και το πουκάμισό της, εκείνος πήγε κοντά της με το σκάνερ. «Ένωσε τα πόδια σου, σε παρακαλώ. Ύψος, 1,75 μ., βάρος, 60 κιλά».

«Πόσο καιρό κοιμάσαι με τη Μείβις;»

Αράδιασε μερικές μετρήσεις ακόμα. «Περίπου δύο εβδομάδες. Την αγαπώ. Μέση, 65,5 εκατοστά».

«Αρχίσατε να κοιμάστε μαζί πριν ή αφότου σου είπε ότι η κολητή της παντρεύεται τον Ρόαρκ;»

Κοκάλωσε και τα λαμπερά χρυσαφένια μάτια του λαμπύρισαν

από μια υποψία θυμού. «Δεν χρησιμοποιώ τη Μείβις και με προσβάλλεις αν σκέφτεσαι έτσι».

«Ήθελα απλώς να σιγουρευτώ. Κι εγώ την αγαπώ. Αν πρόκειται να προχωρήσουμε στη συμφωνία, θέλω να βεβαιωθώ ότι όλα τα χαρτιά είναι ανοιχτά, αυτό είναι όλο. Οπότε...»

Τους διέκοψε μια φωνή όμοια με βροντή, οργισμένη. Μια γυναίκα με κολλητή, μαύρη, ολόσωμη στολή όρμησε σαν κομήτης στο δωμάτιο, δείχνοντας τη θεσπέσια οδοντοστοιχία της και έχοντας βγάλει τα θανατηφόρα, κατακόκκινα, μυτερά νύχια της.

«Διπρόσωπο, ύπουλο κάθαρμα, πουτάνας γιε». Επιτέθηκε σαν ένα πανέμορφο όπλο κλειδωμένο στον στόχο του, και με ταχύτητα που οφειλόταν καθαρά στον φόβο ο Λεονάρντο έκανε έναν ελιγμό για να την αποφύγει. «Πανδώρα, να σου εξηγήσω...»

«Εξήγησέ μου αυτό». Στρέφοντας την οργή της στην Ιβ, τίναξε απότομα το χέρι της και παραλίγο να της βγάλει τα μάτια.

Η αντίδραση της Ιβ ήταν ενστικτώδης. Της έριξε γροθιά.

«Ω, Χριστέ μου, ω, Χριστέ μου». Ο Λεονάρντο είχε καμπουριάσει τους πελώριους ώμους του και τα τεράστια χέρια του κρέμονταν σαν άψυχα.